

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΩΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ /ΜΠΕΤΣΑΧΟΥΡ

Μία τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας εἰς τὴν Δυτικὴν Ὀχθὴν τοῦ Ἰορδάνου, σχεδὸν συνεχομένη τῆς Βηθλεέμ, εἶναι τὸ Χωρίον τῶν Ποιμένων-Μπετσαχούρ. Τὸ ὄνομά της φέρει ἀπο τούς ποιμένας, τούς βοσκούς οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν νύκτα τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως προετράπησαν ἀπὸ τούς ἀγγέλους, τούς ψάλλοντας εἰς τὸν οὐρανόν τό: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῶ» καί μετέβησαν εἰς τὴν Βηθλεέμ καί εὗρον βρέφος ἐσπαργανωμένον κείμενον ἐν φάτνῃ (Λουκ. 2, 9-20).

Λόγω τοῦ γεγονότος τούτου, ναοὶ καί μοναστήρια ἰδρύθησαν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν καί εἰς τὰ περίχωρα αὐτῆς, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἁγίας Ἑλένης (326 -336 μ.Χ.). Εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καί δὴ εἰς ἀγροτικὴν ἐλαιόφυτον περιοχὴν, συνδεδεμένην μέ τὴν βιβλικὴν ἱστορίαν τοῦ Βοόζ καί τῆς Ρούθ (Ρούθ, 3 κ' 4), τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων διατηρεῖ ἀρχαῖον βυζαντινὸν ναὸν τοῦ 4^{ου} αἰῶνος ὑπόγειον, ἐν λειτουργικῇ χρήσει μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόματι τῶν Ποιμένων, ἄνωθεν δέ αὐτοῦ διατηρεῖ μεταγενέστερον ναὸν τοῦ 5^{ου} αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἀνεσκάφη κατὰ τὴν δεκαετίαν τοῦ 1970 καί διατηρεῖται ὡς ἀρχαιολογικὸς ἐπισκέψιμος βυζαντινὸς χώρος.

Πλησίον τούτου τοῦ ναοῦ ὁ μακαριστὸς ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου π. Σεραφεῖμ, ἀνήγειρε περικαλλῆ Ναὸν τῆς Συνάξεως τῆς Θεοτόκου μετὰ παρεκκλησίου τῶν Ἀρχαγγέλων καί τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος τοῦ θαυματουργοῦ.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ περί τούς 15.000 κατοίκους, Χριστιανούς καί Μουσουλμάνους, ἔχει τὸ Πατριαρχεῖον ἀκμάζουσαν Ἀραβόφωνον Ὀρθόδοξον Κοινότητα, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ περί τὰ 7.000 μέλη. Ὁ Καθεδρικός ἐνοριακὸς Ναὸς αὐτῆς τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν Προπατόρων.

Διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς μνήμης τῶν Προπατόρων, συμπέσασαν ἐφέτος τὴν Κυριακὴν 14/27^η τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, μετέβη εἰς τὸ Χωρίον τῶν Ποιμένων ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος. Φθάσας εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως ἐγένετο δεκτὸς ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Προσκόπων τῆς πόλεως, οἱ ὅποιοι ἐν παρελάσει τὸν συνώδευσαν μέχρι καί τὴν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ τῶν Προπατόρων.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ καί τοῦ πυκοῦ ἐκκλησιάσματος καί ἐνδυθεὶς μανδύαν καί εἰσοδεύσας, προεξῆρξε τοῦ ὄρθρου, ἐν συνεχείᾳ δέ καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῶ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, Γεράσων κ. Θεοφάνους, καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, τῶν Ἁγιοταφίτων ἱερομονάχων καί τῶν ἱερέων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Προπατόρων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ καί μετεχόντων ἐν κατανύξει πλήθους τῶν Ὀρθόδοξων πιστῶν τῆς πόλεως. Ὁ Μακαριώτατος εἰς τούς πιστούς αὐτοὺς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἔχοντα οὕτως:

«Τῶν Προπατόρων σήμερον πιστοί, τελοῦντες μνημόσυνα, ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν... καί ἐξ αὐτῶν ἀναδείξαντα, ῥαβδον δυνάμεως ἡμῖν, τὴν μόνην

ἀπείρανδρον καί θεόπαιδα Μαρίαν τήν ἀγνήν. Ἐξ ἧς τό ἄνθος παρῆλθε, Χριστός, βλαστήσας πᾶσι τήν ζωήν καί σωτηρίαν τήν αἰώνιον».

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος μᾶς συνήγαγεν σήμερον εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ Χωρίου τῶν ἀγραυλοῦντων ποιμένων, διά νά ἀνυμνήσωμεν ἀφ' ἑνός μέν δοξολογικῶς, ἀφ' ἑτέρου δέ εὐχαριστιακῶς τόν Σωτῆρα καί Λυτρωτήν ἡμῶν Χριστόν.

Καί δοξολογικῶς μέν, διότι εἰς αὐτόν τοῦτον τόν τόπον, «ἐξαίφνης ἐγένετο, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, σύν τῷ Ἀγγέλῳ πλήθος Στρατιᾶς οὐρανόθεν, αἰνούντων τόν θεόν καί λεγόντων: «Δόξα ἐν ὑψίστοις θεῷ καί ἐπι γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Εὐχαριστιακῶς δέ διότι τό Εὐαγγέλιον τῆς μεγάλης χαρᾶς: «ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος ἐν πόλει Δαυΐδ» γίνεται κατανοητόν διά τοῦ μυστηρίου τῆς θείας κοινωνίας τοῦ αἵματος καί τοῦ Σώματος τοῦ ἐν Βηθλεέμ «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου γεννηθέντος καί Παρθένου Μαρίας τεχθέντος» θεοῦ Λόγου, Υἱοῦ τοῦ θεοῦ Πατρός, τοῦ ἐπικληθέντος «Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστί μεθερμηνευομενον, μεθ' ἡμῶν ὁ θεός (Ματ. 1, 18-25).

Σήμερον, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τελεῖ τά μνημόσυνα τῶν Ἁγίων Προπατόρων. Καί ποῖοι εἶναι οἱ Προπάτορες αὐτοί; Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μνημονεύονται γεννεαλογικῶς καί ὀνομαστικῶς εἰς τήν Βίβλον γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαυΐδ, υἱοῦ Ἀβραάμ (Ματ, 1,1) Οὗτοι εἶναι οἱ κατά σάρκα γενάρχαι καί Προπάτορες τοῦ δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθέντος θεοῦ Λόγου. Οὗτοι εἶναι οἱ ἀψευδεῖς μάρτυρες τῆς ἱεραῆς ἱστορίας. Τῆς ἱστορίας τῆς ἐν τόπῳ καί χρόνῳ ἀποκαλυφθείσης μεγάλης βουλῆς τοῦ ἀγγέλου. Ὁ ἄγγελος δέ οὗτος κατά τόν Προφήτην Ἡσαΐαν εἶναι θαυμαστός σύμβουλος, θεός ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος (Ἠσ. 9,6).

Ὁ ἄγγελος οὗτος, μέ ἄλλα λόγια δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Ἡ δέ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἱστορικός καί πνευματικός χῶρος, ἐντός τοῦ ὁποῖου ἀναδεικνύονται οἱ σοφώτατοι προφῆται, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καί τοῦ Ἰούδα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ θεοῦ, τόν ὁποῖον προσανείγγειλαν μέ τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὡς ψάλλει ὁ ὕμνωδός: «Σοφώτατοι θεῖοι, Πρῶται γενένηται, Ἀβραάμ ἀπόγονοι, τόν ἐκ τοῦ Ἀβραάμ καί Ἰούδα τικτόμενον Λόγον, θερμῶς προαναγγείλαντες ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ».

Τήν ἑορτήν τῆς μνήμης τῶν Ἁγίων Προπατόρων, παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς, ἀδελφοί μου, οἱ Ἅγιοι καί πνευματοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, νά τελῶμεν πρίν καί ἐγγύς τῶν Χριστουγέννων διά δύο λόγους: Πρῶτον μέν, διότι οἱ Προπάτορες μέ γενάρχη ἀυτῶν τόν Ἀβραάμ, κατενόησαν τό μυστήριον τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, τό μυστήριον τῆς θείας Ἐπιφανείας. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὡς λέγει ὁ Συναξαριστής, τήν εὐταξίαν τῶν ὄντων συνιδῶν ἐκ τῶν ὀρωμένων τόν ἀόρατον ἔγνω καί θεόν τοῦτον προσεκύνησε, διακρατοῦντα καί κυβερνῶντα τά πάντα.

Δεύτερον δέ διότι οἱ πρό τοῦ νόμου Πατέρες ἀνεδείχθησαν Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ἀβραάμ, ὁ κατεξοχὴν γενάρχης Αὐτοῦ. Ἐπιπλέον δέ οἱ Προπάτορες

ἔδικαίωσαν τῆς πρὸς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους ἀναδείξεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας. «Ἐν πίστει τούς Προπάτορας, λέγει ὁ ὑμνωδός, τὴν ἐξ Ἐθνῶν δι' αὐτῶν, προμνηστευσάμενος Ἐκκλησίαν. Καυχῶνται ἐν δόξῃ οἱ Ἅγιοι ὅτι ἐκ σπέρματος αὐτῶν, ὑπάρχει καρπὸς εὐκλεῆς, «ἡ ἀσπόρως τεκοῦσα Σε Παρθένος Μαρία».

Ἡ ἑορτὴ τῶν ἁγίων Προπατόρων, ἀγαπητοί μου, κατ' οὐσίαν μᾶς καλεῖ εἰς ἐτοιμασίαν διὰ νὰ προὑποπαντήσωμεν καὶ ὑποδεχθῶμεν τὴν κάθοδον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τούς οὐρανοῦς.

Ἡ φανέρωσις τοῦ Θεοῦ Λόγου «ἐν σαρκί» (Α' Τιμ. 3,16) πάνω εἰς τὴν γῆν ἀποτελεῖ τὴν θεμελιώδη προϋπόθεσιν τῆς ἀνόδου, τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν οὐρανόν. Εἰς τό πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ὁ Θεός ἐταπεινώθη διὰ νὰ ἐξυψωθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος κατήλθεν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἀνέλθωμεν ἡμεῖς εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖνος ἔγινε ἄνθρωπος, διὰ νὰ γίνωμεν, ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι θεοὶ κατὰ χάριν. «Ὁ Θεός ἐγένετο ἄνθρωπος, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

«Νῦν ἡ ἀπολύτρωσις ἡμῶν» ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας. Δεῦτε λοιπόν ἀγαπητοί μου, «διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καὶ ἴδωμεν (καὶ ἡμεῖς) τό ρῆμα τοῦτο τό γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν» διὰ νὰ προσφέρωμεν τὰ δῶρα τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης. Ἀμήν».

Τὴν θ. Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξιῶσις εἰς τὴν αἵθουσαν δεξιῶσεων τοῦ Ναοῦ, ἔνθα ἔλαβον χώραν καὶ αἱ δέουσαι προσφωνήσεις καὶ ἀκολούθως παρετέθη τράπεζα τῆς Κοινότητος εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν Συνοδείαν Του.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder